

Cesty zasvěcení. Nebezpečí iluzí

Rudolf Steiner

Esoterní hodina, Kristiania (Oslo), 18. června

1910 *Zápis A*

Ve staroegyptských mysterijních školách si zasvěcovaní předsevzali, že svou nynější [tj. právě prožívanou] inkarnaci cele věnují zasvěcení; neboť to byla procedura na život a na smrt. Museli projít zkouškami, které například kladly vysoké požadavky na jejich odvahu. Byly jim ukázány věci, které v nich mohly probudit takovou bázeň, že padli mrtvi. Pokud však v těchto zkouškách obstáli živi, dospěli na druhý břeh a byli znovuzrozeni. Sestoupili k Bohu ve svém nitru a ve svém vlastním těle se museli utkat se svými pudy, žádostmi a vášněmi, a v tomto utkání vítězně obstáli. Mohli tedy o sobě říci: *Ex Deo nascimur*. - Mohli bychom se ovšem ptát: Pochází zlo, s nímž se člověk utkal na cestě k vnitřnímu Bohu, také od bohů? Tady si vždy musíme říci, že je to původně něco božského, a teprve my lidé jsme z něj učinili zlo.

V druidských mystériích se šlo cestou extáze. Zasvěcovaný se spojil s Duchem, vládnoucím všude v přírodě: *Per Spiritum Sanctum reviviscimus*.

V rosikruciánské cestě jsou obě cesty sjednoceny, to znamená, že z obou se bere to, co je pro nás dobré. Moderního člověka již nelze zasvětit nevědomě. Od zásahu Kristova principu musí být člověk přítomen svým bdělým vědomím.

Všechny meditace, jež nám dali Mistři moudrosti a souznění citů, se orientují na Krista, i když se v nich třeba nevyskytuje jeho jméno. Slova

V čirých paprscích světla ...

jsou uzpůsobena tak, abychom, učiníme-li se hluchými a slepými vůči svému nejbližšímu okolí, zvolna vyzvedli své⁵

éterné tělo z těla fyzického; tím se pak spojíme s Kristovou éternou aurou, která je nyní aurou naší Země. - Kdybychom se pozvedli z těla bez obsahu našich meditací, byla by naše duše ponechána sama sobě. Takto je však pronikána Kristem a prožívá to, co Pavel nazýval: „Ne já, ale Kristus ve mně.“

V čiré lásce ke všem bytostem ...

V těchto slovech je nám připomenuto, že všechno duševní je utkáno z lásky. Tato meditace je pomalým odumíráním nižšího Já. A v tomto umírání a znovuožívání v Kristu máme spojení obou cest: *In Christo morimur*. Je to vědomé ožívání v Kristově duchu. Proto jsme také ke slově *Per Spiritum* doplnili slovo *Sanctum*.

Zápis B

Je to jedna z největších předností, jichž esoterik dosáhne, používání věrně to, co v příslušných obrazech nebo větách sestavili Mistři moudrosti a souznění citů.

Následuje vysvětlení meditace:

V čirých paprscích světla ...

Bylo ukázáno, jak se tím člověk zvolna uvolňuje z těla a vstupuje do duchovního světa. V případě druhé části meditace esoterik zároveň vniká do svého vlastního nitra. To, co dříve muselo být prožíváno odděleně, se má nyní, poté co lidstvo dále pokročilo, dít současně. Na tom jsou tyto meditace založeny. Jestliže člověk natolik zesílil, že vnímá, že se nachází mimo své tělo v duchovním světě, je dalším krokem, že začne v duchovním světě něco vnímat; jelikož ale současně vniká do svého nitra, prožívá o to silněji i nebezpečí klamu. V tu chvíli se nás zmocňují síly pokušení, které v nás kouzlí obrazy, jež považujeme za realitu; avšak právě ty nejkrásnější, nejušlechtlejší vize bývají těmi největšími iluzemi.

Teprve dlouho poté, až dosáhneme síly vzestupu do duchovního světa, dokážeme rozlišovat skutečnost a klam. Jen nejhlubší vážnost, s níž si osvojujeme theosofii, nám dává tuto možnost. Pokud ve svém bdělém vědomí nosíme vždy ve své duši pojmy, jež nám dává theosofie, vytváříme zde realitu pro duchovní svět, a až tam dospějeme, dokážeme také poznat to, co zříme. Na začátku bychom se měli vizím bránit, nepřipouštět je, a nikoli je, jak tomu obvykle bývá, dále rozpřádat a uplatňovat svou fantazii. Pokud náležitým způsobem čekáme, nastane jednou okamžik, kdy budeme vědět, zda se jedná o něco reálného či nikoli.

GA 266/II